

Idees

Dislocacions “progres”

**Agustí
Colomines**

No descobreixo res si dic que l'esquerra europea actual és la més conservadora del món. Tot i que ha rebut bategades aquí i allà, finalment el sector més obert i intel·ligent d'aquesta esquerra convencional i sense idees s'ha adonat que els valors que predica són més propis del segle XIX i XX que no de l'actualitat. Si ha sobreviscut tant de temps amb un discurs envellit i contradictori (quan les esquerres nominals arriben al poder, dels grans principis només en queda intacta la retòrica), és perquè els adversaris conservadors eren tant o més arqueològics. Ho constatava no fa gaire l'eurodiputat socialista francès Benoît Hamon en una entrevista publicada a l'*Avui* (13-05-07): “L'esquerra no es pot limitar a proposar un liberalisme econòmic combinat amb el matrimoni homosexual.”

Hem de començar a dir en veu alta que el discurs *progre* no és d'esquerres. Més aviat al contrari: forma part del nou conservadorisme —com ja va denunciar fa dues dècades un Tony Blair que aleshores tothom admirava—, entre més coses perquè s'ha fossilitzat en un discurs que ha perdut força i imaginació i, sobretot, no serveix per a assegurar allò que se suposa que eren les idees força del progressisme: la redistribució de la riquesa i la solidaritat. La ideologia de transformació que havia caracteritzat els revolucionaris d'antany és avui pura xerrameca a mans de la majoria dels partits que s'autodesignen d'esquerres. A vegades, a més, practiquen una mena de relativisme moral respecte a tota mena de dictadors i populistes (de Castro a Chávez, passant per Saddam Hussein i Daniel Ortega), o amb relació a l'ús de la violència, perquè només la condemnen si els toca de ple (la intifada és bona, però la *kale borroca* és dolenta). A més, arreu es constata que l'empenta modernitzadora impulsada per la socialdemocràcia reconstruïda després de la Segona Guerra Mundial s'ha esgotat per a abraçar una pràctica política merament jacobina, l'objectiu de la qual ja no és regular els drets i destruir els privilegis, sinó que s'ha transformat en una manera de limitar les energies socials, atès el control aclaparador de l'administració sobre els administrats.

Em fa l'efecte que aquests vicis van en contra del principi de progrés que reclamen les societats actuals, que han de refer-se a partir de l'impacte de la informació, la sostenibilitat, les migracions, la seguretat i l'aplicació de la democràcia. Si bé l'esquerra oficial està carregada d'adrenalina (encara més en l'anomenada esquerra antiglobalització, que és antiliberal per sistema), també és cert que ja no és realment alternativa. Ja no representa el canvi, llevat de la seva disponibilitat a ocupar el poder.

Director del Centre UNESCO Barcelona

L'euro, encara més fort?

**Ramon
Tremosa**

El Servei d'Estudis de la Caixa acaba de publicar un document de treball interessant: “La sostenibilitat del dèficit exterior dels Estats Units”. En aquest document, disponible al web de la primera caixa del país, Enric Fernández fa un resum de l'abundosa literatura econòmica que, aquest darrer any, ha originat l'augment espectacular del dèficit comercial nord-americà; el dèficit per compte corrent dels EUA ha passat de l'1,5% del PIB el 1996 al 6,5% el 2006 (cal tenir present que el PIB dels EUA representa el 20% del PIB mundial).

Un dèficit per compte corrent s'ha de finançar mitjançant entrades netes de capital estranger, cosa que implica un augment dels actius del país, tant físics com financers, en mans de no residents. Per exemple, les vendes de l'emblemàtic Rockefeller Center de Nova York a Mitsubishi i de la productora cinematogràfica Columbia a Sony van contribuir a finançar aquest dèficit a final dels anys vuitanta. Per a veure qui finança el dèficit per compte corrent dels EUA dels darrers anys també és molt recomanable l'article que ha publicat fa dos mesos el Servei d'Estudis de la Caixa de Catalunya: la Xina i l'Orient Mitjà hi tenen un paper creixent, mentre que el Japó hi perd pes.

Per a aconseguir una reducció gradual del dèficit comercial dels EUA —hi ha un ampli consens a considerar que és insostenible a llarg termini—, cal que el dòlar es depreciï als mercats de divises, especialment respecte al iuan xinès. Aquest punt és especialment important per a l'estat espanyol, atès que presenta el dèficit comercial més gran del món en percentatge de PIB, un 8,5% el 2006: si la Xina continua mantenint el iuan devaluat artificialment, en una restricció deliberada de la llibertat de moviments de capitals, augmentarà la pressió perquè l'euro s'enforteixi encara més respecte al dòlar. Els Països Catalans, on es fan el 40% de les exportacions de l'estat espanyol, difícilment podrien suportar uns nivells encara més notables d'apreciació de l'euro sense tenir una caiguda sobtada del creixement, segons Fernández.

Per bé que aquesta depreciació del dòlar ja hi és, les perspectives són pessimistes: Paul Krugman creu que els inversors no anticipen adequadament la futura depreciació del dòlar (ell la quantifica en un 30%) i que la correcció d'aquesta “miopia” podria causar una caiguda sobtada del dòlar, que alentiria el creixement econòmic als EUA. Alguns economistes atorguen una probabilitat alta a un ajustament precipitat del dòlar (Obstfeld i Rogoff) i alguns altres creuen que la depreciació del dòlar motivarà una pujada sobtada dels tipus d'interès mundials i una recessió a escala mundial (Roubini i Setser). Krugman, de fet, ja parla d'un euro a un dòlar i mig.

www.ramontremosa.com